

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci navrhovatele: **PaeDr. J. K.**, bytem P. 6 – B., 8. l. 2405/1b, zast. JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Tábor, Příběnická 1908, proti odpůrci: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, za účasti těchto osob zúčastněných na řízení: a) Central Group a. s., se sídlem Praha 4, Na Strži 1702/65, IČ: 24227757, b) Ing. J. K., bytem P., B., K. 1461/63, zast. JUDr. Karlem Palečkem, advokátem se sídlem Plzeň, Vnitřní město, Zbrojnická 229/1, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – úpravy územního plánu hlavního města Prahy ze dne 22.6.2012 č. U 0944/2012

t a k t o:

- I. Úprava směrné části územního plánu hlavního města Prahy ze dne 22.6.2012 č. U 0944/2012 se zrušuje dnem právní moci tohoto rozsudku.
- II. Odpůrce je povinen zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši 23.742,33 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce navrhovatele advokáta JUDr. Michala Bernarda, Ph.D.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Návrhem ze dne 19.6.2015 podaným u Městského soudu v Praze, ve znění jeho opravy provedené podáním ze dne 23.6.2015, se navrhovatel domáhal zrušení opatření obecné povahy - úpravy směrné části územního plánu hlavního města Prahy ze dne 22.6.2012 č. U 0944/2012, kterou došlo v lokalitě k. ú. Břevnov - území všeobecně obytné /OV – C/

vymezené ulicemi 8. listopadu, Vodňanského a Kutnauerovým náměstím k navýšení kódu míry využití území z kódu C na kód E pro pozemek parcelní číslo 1879/1. Do schválení této úpravy bylo na daném pozemku možno stavět domy odpovídající kódu míry využití území C, což znamená, že zde mohly vyrůst domy s 1-3 podlažími. Po schválení úpravy je v lokalitě možno povolit podstatně rozsáhlejší výstavbu, čehož dle informací dostupných v systému EIA hodlá investor využít. Záměrem investora, společnosti Central Group, a.s., je na pozemku p. č. 1879/1 v k.ú. Břevnov stavět bytový dům s jedním podzemním a pěti nadzemními podlažími (5. podlaží ustupující). Pozemek má rozlohu o rozloze 5 723 metrů čtverečních, samotná stavba zabere 2820 metrů čtverečních. Zastavěná plocha nadzemní části pak bude činit 1450 metrů čtverečních. V objektu má být 66 bytových jednotek, 82 garážových stání a k domu bude náležet ještě 7 venkovních stání.

Výstavba realizovaná v popsáném rozsahu bude mít závažné dopady do vlastnických práv navrhovatele, na kvalitu užívání nemovitosti a kromě toho také dopady na životní prostředí v předmětné lokalitě, což úzce souvisí s nerušeným výkonem vlastnických práv. Požadované zvýšení zastavitelnosti území tak, jak je schváleno, naruší urbanisticky stabilizovanou strukturu této části Břevnova. Mezi další negativní dopady plánované stavby lze započítat doprovodné jevy související se zvýšením hustoty zástavby a značným zvýšením počtu obyvatel, což přinese vzrůst dopravy a nedostatečnost občanské vybavenosti vzhledem k předpokládanému počtu nových residentů jako obdobné developerské projekty v jiných částech Prahy.

Navrhovatel poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013 č.j. 1 AOs 2/2013 – 116, podle kterého se úpravy územního plánu spočívající ve změně kódu míry využití území považují za opatření obecné povahy. Podle téhož rozhodnutí je pasivně legitimovaným subjektem v řízení o zrušení úpravy směrné části územního plánu podle § 101a a násl. s.ř.s. orgán, který ji přijal, tedy obecní úřad, případně úřad územního plánování, v daném případě Magistrát hl. m. Prahy.

Svou aktivní procesní legitimaci odůvodnil navrhovatel tím, že je v rámci společného jmění manželů vlastníkem bytové jednotky číslo 2405/9 zapsané na listu vlastnictví č. 6787 v k. ú. Břevnov. Tato nemovitost se nachází v těsné blízkosti pozemku dotčeného úpravou. Z toho je zřejmé, že danou úpravou (opatřením obecné povahy) může být navrhovatel dotčen ve svých právech. Už sama úprava územního plánu předpokládá realizaci výše zmíněného záměru a ve své podstatě umisťuje tento konkrétní záměr, ačkoli na ni budou navazovat další procesy, zejm. územní a stavební řízení. Navrhovateli přitom byla odepřena možnost bránit svá práva při přijímání úpravy, neboť se jednalo o neveřejný proces bez možnosti přímo dotčených vlastníků vyjádřit se. V zásadě není relevantní, že výstavba nemusí být nikdy zahájena, neboť již samotná eventualita povinného strpění zahuštění zástavby a intenzivní dopravní obsluhy povede k omezení užitelnosti a k poklesu tržní ceny majetku sousedů. Dotčení vlastnických práv navrhovatele po dobu výstavby i provozu uvedeného bytového komplexu je nepochybné. K projednání uvedené zásadní změny míry využití předmětného pozemku s dotčenými vlastníky včetně navrhovatele nedošlo, ač se tyto změny mohou dotknout jejich vlastnických práv. Aktivní procesní legitimace navrhovatele je dána hrozbou (pravděpodobností, možností) realizace plánem vytčeného cíle, jehož důsledky dopadají do práv navrhovatele. Z pohledu zkoumaného potenciálního zásahu do práv dotčených subjektů přitom není rozhodné, zda k takovému cíli (v dané věci k zamýšlené stavbě) v budoucnu skutečně dojde či nikoliv. V případě napadené úpravy je nicméně z navazujících kroků investora (zahájení procesu posuzování vlivů na životní prostředí) zřejmé, že záměr bude v předpokládaném rozsahu v blízkém časovém horizontu realizován.

Navrhovatel je přesvědčen, že napadené opatření obecné povahy je nezákonné, neboť bylo schváleno k tomu nepřislušným orgánem, a především nebylo vydáno v zákonem stanoveném procesu. Jeho zásadní nezákonnost spočívá v procesu projednávání a schvalování této úpravy a ve formě, kterou byla vydána. Úprava byla odpůrcem pouze neformálně a neveřejně projednána, následně byla potvrzena odpůrcem na výkresech, které byly přílohou žádosti, tento doklad byl vydán pouze žadateli, příslušné městské části a stavebnímu úřadu a tím bylo projednání skončeno. Úprava nebyla nijak projednána s veřejností a dokonce ani s dotčenými vlastníky nemovitostí a nebyla schválena zastupitelstvem hlavního města Prahy a následně nebyla řádně zveřejněna. Odpůrce tak postupoval v rozporu se zákonem, neboť dotčení vlastníci byli zbaveni práva podávat námitky k projednávané úpravě, a tím byli zbaveni možnosti hájit včas svoje práva.

Navrhovatel je přesvědčen, že úprava je brána za závazný podklad z hlediska souladu žadatelova záměru s územním plánem pro navazující procesy (viz posuzování vlivů záměru na životní prostředí, kde je předmětná úprava uvedena jako jeden z podkladů). Z materiálního hlediska tedy má povahu opatření obecné povahy, neboť mění územní plán, je závazná, neboť přímo opravňuje zájemce o budoucí výstavbu, aby ve smyslu této úpravy požadoval umístění odpovídající stavby. Navrhovateli a dalším osobám tak vzniká povinnost pak takto situovanou stavbu na sousedních pozemcích strpět. Obyvatelé té které obce si musí střežit svá práva včas, tj. již v procesu pořizování a schvalování územně plánovací dokumentace, a snažit se tak zasadit o takovou formu zástavby, kterou považují za přijatelnou. V této souvislosti navrhovatel zdůraznil, že podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21.7.2009 sp. zn. 1 Ao 1/2009 ten, kdo je aktivně legitimován k návrhu podle § 101a násl. s.r.s., může tvrdit i porušení svých procesních práv v rámci procedury tvorby územního plánu, je-li představitelné, že toto porušení mohlo mít za následek dotčení těch jeho hmotných práv, od nichž se odvíjí aktivní legitimace. Podle navrhovatele je zřejmé, že byl dotčen na svých vlastnických právech a popsáním nezákonným postupem odpůrce mu bylo odepráno právo svá vlastnická práva hájit.

Navrhovatel vychází především z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 9. 2013 č. j. 1 Aos 2/2013 - 116, podle kterého je kód míry využití území, včetně jeho konkrétní hodnoty, obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území odrážející jeho možnosti a potřeby, tedy limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné. S ohledem na jeho podstatu i význam je podle okolností možné, že může zasáhnout do vlastnických práv k nemovitostem nacházejícím se na daném území. Jeho vymezení proto nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit jej pouze jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem na základě individuálně podané žádosti. Ostatně to, že limity území musí být v územním plánu vymezeny závazně, stanoví jak § 29 starého stavebního zákona, tak § 18 jeho prováděcí vyhlášky. Na tomto závěru nic nemění ani to, že v projednávané věci byl tento kód nesprávně zařazen do směrné části územního plánu.

Podle § 188 odst. 3 nového stavebního zákona mohou být závazné části územního plánu měněny pouze způsobem popsáním v novém stavebním zákoně, tj. formou opatření obecné povahy. Mohou-li tedy být závazné části územního plánu po 1.1.2007 měněny pouze formou opatření obecné povahy podle příslušných ustanovení nového stavebního zákona, nepřísluší stanovení kódu míry využití území či jeho změna orgánu, který je novým stavebním zákonem oprávněn pouze k úpravě směrné části územního plánu. Nesprávné směrné vymezení kódu míry využití území nemůže mít za následek to, že se na takovou část územního plánu bude nadále po právu hledět jako na jeho směrnou část se všemi z toho vyplývajícími zákonnými důsledky. Nové vymezení limitu využití území je proto možné

pouze postupem dle § 188 odst. 3 věta první nového stavebního zákona, tedy formou opatření obecné povahy. Je tedy zřejmé, že v územním plánu hlavního města Prahy by měl být kód míry využití území součástí závazné části územního plánu a nikoli směrné části. Jeho změna neměla proběhnout v režimu úpravy územního plánu, jak se stalo, ale mělo se tak stát procesem stanoveným pro vydání opatření obecné povahy, se zachováním procesních práv vlastníků okolních pozemků a staveb na nich.

Odpůrce navrhl, aby soud návrh jako nedůvodný zamítl. Ve vyjádření k návrhu uvedl, že při projednávání žádosti v letech 2010 - 2012 byla provedena předmětná úprava. Původně navrhované navýšení kódu míry využití území ze stupně C na F bylo sníženo na stupeň E, a totéž adekvátně platí i o koeficientu zeleně. Pokud se týče vztahu záměru k okolní zástavbě, plocha je mírně zvýšená, a proto objekt výrazně nepřevyšuje okolní zástavbu, což lze ověřit mimo jiné i z přílohy č. 18 spisu - řezopohledu. Není pravda, že v okolí jsou pouze jedno až třípatrové budovy - například dům, ve kterém má vlastnické právo k bytu navrhovatel, má v části do Bělohorské ulice čtyři nadzemní podlaží, stejně jako budovy na protější straně Bělohorské.

Dle odpůrce není zcela zřejmé, že výstavba pětipodlažního domu bude mít (a jaké) tzv. závažné dopady do vlastnických práv navrhovatele a jaké budou dopady na životní prostředí. K tvrzení, že naruší urbanisticky stabilizovanou strukturu této části Břevnova, odpůrce uvedl, že posouzení architektonické situace náleží plně do kompetence příslušných specializovaných orgánů. Odpůrce pokládá tvrzení navrhovatele o značném zvýšení počtu obyvatelstva za velmi obecné, stejně jako tvrzení, že mezi další negativní dopady plánované stavby lze jistě započítat doprovodné jevy související se zvýšením hustoty zástavby a značným zvýšením počtu obyvatel, což přinese vzrůst dopravy a nedostatečnost občanské vybavenosti. Navrhovatel tvrdí zkrácení na svých vlastnických právech (zahuštění zástavby, zvýšení dopravy, snížení ceny majetku), tato tvrzení však blíže nekonkretizuje. Například zvýšení provozu na komunikacích a větší počet vozidel v lokalitě sice může znamenat určité snížení komfortu při jízdě, zvýšení provozu nemusí ovšem nastat pouze z uvedené příčiny. Navrhovatel neuvádí žádné skutečnosti, ze kterých by bylo patrné, že nebude mít zajištěn příjezd a možnost parkování v místě bydlení. Není zřejmé, jakým způsobem ztíží navrhovateli užívání jeho nemovitostí zahuštění zástavby. Snížení ceny nemovitostí je pak zcela nepodloženým tvrzením, přičemž odpůrce nemůže souhlasit s tvrzením, že samotnou eventualitou nastane reálný pokles tržní ceny (sousedních nemovitostí). Odpůrce má za to, že navrhovatel nedoložil, že změnou koeficientu využití území došlo ke zkrácení jeho vlastnických práv. Zvýšení počtu obyvatel i automobilů v dané lokalitě neznamená, že navrhovatel nebude moci řádně užívat svou nemovitost, a bude tedy zkrácen na vlastnických právech. Navrhovatel v dané věci nedoložil, jak skutečně byl přijatým opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech, a není zřejmé, že porušení procesu přijetí úpravy územního plánu mohlo mít za následek zkrácení jeho hmotných práv. Navrhovatel sice tvrdí zkrácení svých práv, ale toto tvrzení nedokládá dotčení jeho hmotných práv, neboť je třeba rozlišovat mezi aktivní procesní legitimací navrhovatele jako podmínkou přípustnosti návrhu a aktivní věcnou legitimací návrhu, tedy otázkou jeho důvodnosti. Navrhovateli žádná povinnost strpět stavbu nevzniká; ke stavbě se může právoplatně vyjadřovat jako účastník územního a stavebního řízení. Totéž platí i pro tvrzení navrhovatele, že předmětná úprava je brána za závazný podklad z hlediska souladu žadatelova záměru s územním plánem pro navazující procesy.

K vlastnímu procesu přijetí předmětné úpravy odpůrce konstatoval, že prostřednictvím Městské části Praha 6 byla dne 11.10.2010 doručena žádost o úpravu územního plánu.

Jednalo se o navýšení míry využití všeobecně obytného území /OV - C/ vymezeného ulicemi 8. listopadu, Vodňanského a Kutnauerovým náměstím z kódu C na kód E (původně F) ve stávající ploše za účelem výstavby bytových domů Břevnov v Praze 6, k. ú. Břevnov, část parc. č. 1879/1. Projednávání bylo zahájeno v září 2011 po doručení upravené kompletní dokumentace splňující veškeré požadavky na projednání. Návrh úpravy byl rozeslán k vyjádření na MČ Praha 6, Útvar rozvoje hl. m. Prahy (dnes Institut plánování a rozvoje hl. m. Prahy), odbor ochrany prostředí MHMP a odbor památkové péče MHMP. Až na základě kladných stanovisek všech uvedených subjektů byla úprava míry využití území na kód E vydána. Úprava č. U 0944/2012 byla projednána a vydána dle platného Metodického pokynu k Územnímu plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy.

V replice k vyjádření odpůrce navrhovatel uvedl, že splňuje podmínky čistě procesní aktivní legitimace a v této otázce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 60/2014 ze dne 5.11.2014, které se rovněž týkalo přezkumu opatření obecné povahy - úpravy územního plánu. Co se týče aktivní věcné legitimace, navrhovatel setrval na tom, že předmětná úprava územního plánu může mít závažné dopady do vlastnického práva přesně v těch intencích, které popsal v žalobě. Se zvýšením zastavění území se pojí především zvýšení dopravy a negativní dopady s tím spojené, jako je přetížení komunikací, zvýšení hluku a zvýšení znečištění ovzduší v lokalitě. V tomto bodě navrhovatel odkázal na výklad, který k této otázce podal Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013 č. j. 1 AOs 2/2013 - 116. Navrhovatel má za to, že po realizování výstavby je dotčení na jeho vlastnických právech reálné a pravděpodobné. Naopak nelze bez dalšího tvrdit, že by k dotčení práv nemohlo v žádném případě dojít.

Pro přijímání úprav územního plánu bylo typické, že docházelo k zásadnímu porušení práv vlastníků již samotným procesem přijímání. Proces byl zcela neveřejný a žádný dotčený vlastník sousedních nemovitostí se nemohl jakkoli vyjádřit. Nejvyšší správní soud konstatoval, že dotčení vlastníci mohou relevantně namítat i porušení procesních práv, pokud toto porušení mohlo vést k zásahu do vlastnického práva (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009 - 120). Právě o tento případ se jednalo v projednávané věci, neboť porušení procesu přijímání úpravy územního plánu mohlo vést k zásahu do vlastnického práva. To bylo ostatně potvrzeno ve čtrnácti případech, kdy už byly úpravy územního plánu hl. m. Prahy zrušeny soudem. Navrhovatel se domnívá, že pro odmítnutí jeho aktivní věcné legitimace by muselo být najisto postaveno, že jeho vlastnické právo dotčeno nebylo, tedy vyloučit emise jakéhokoli druhu, které vzniknou budoucím využitím plochy. Současně má za to, že dotčení na jeho právech je vzhledem k rozsahu v návrhu popsané výstavby reálné. Odpůrce se snaží vlivy výstavby bagatelizovat - např. redukuje vlivy nové zástavby na nemožnost parkování. Navrhovatel nechápe, proč odpůrce tvrdí, že ke zvýšení dopravy může dojít i z jiných příčin. Případné další záměry, o kterých se v budoucnu teprve bude uvažovat, nejsou předmětem tohoto řízení a nijak nesnižují negativní dopady plánované výstavby. Pokud předmětná úprava umožňuje stavbu budov, které předtím postaveny být nemohly, nelze vyloučit ani zásah (jeho hrozbu) do práv navrhovatele.

Navrhovateli je samozřejmě známo, že se může účastnit územního a stavebního řízení. Nechápe však, proč tuto skutečnost odpůrce uvádí v řízení o zrušení opatření obecné povahy, se kterým tyto otázky nesouvisí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu jasně vyplývá, že podstatným pro ochranu práv je právě proces územního plánování, které představuje jednu z klíčových fází rozhodování o budoucnosti území, o tom, jak bude vypadat nejen z hlediska hospodářského, ale také z hlediska sociálního nebo z hlediska prostého komfortu pro rodinný

či pracovní život. Je to počáteční stádium rozhodování, kdy ještě existují alternativy a kdy je možné volit mezi různými možnostmi. Právě v této fázi může být účast veřejnosti skutečně účinná. Územní řízení již takové možnosti neskýtá, už není možné se účinně vyjádřit k otázce, zda bude určitá stavba realizována či nikoliv. V této fázi již otázka nezní zda, ale jak. Proto je třeba zapojení veřejnosti soustředit především na okamžik, kdy je o dané věci skutečně rozhodováno, neboť územní rozhodování představuje realizační nástroj územního plánování. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2008, sp. zn. 7 As 44/2007.) Ochranu vlastnickým právům je třeba přiznat už ve fázi územního plánování a nikoli ji odkládat do pozdějších řízení (rozsudek téhož soudu ze dne 6.6.2013 sp. zn. 1 AOs 1/2013).

Ing. J. K. jako osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k věci samé ze dne 17.8.2015 uvedl, že ho návrh na zrušení opatření obecné povahy překvapil. V minulosti totiž podal návrh na změnu územního plánu v dotčeném území takovým způsobem, aby dosavadní kód míry využití území C byl změněn na kód E. Odpůrce totiž změnil stejným způsobem, jaký je nyní napadán v návrhu, původní kód E na kód C. Osoba zúčastněná na řízení se poté, co tato změna proběhla bez jejího vědomí, zcela oprávněně domáhala, aby se míra využití území vrátila na původní hodnotu. Legitimně očekávala, že odpůrce (resp. relevantní orgány hlavního města Prahy) jeho žádost projedná zákonným způsobem. Na základě principu správnosti správních aktů proto měla osoba zúčastněná na řízení za to, že řízení o změně kódu využitelnosti území opatřením obecné povahy proběhlo v souladu se zákonem, tehdejší praxí i judikaturou, a do procesu nikterak nezasahovala.

Vyhoví-li soud návrhu, pak jeho rozhodnutí bude mít nepochybně vliv zejména na osobu zúčastněnou na řízení. Tímto rozhodnutím bude zasaženo do jejího práva na vlastnictví majetku ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, protože bude mít za následek snížení tržní hodnoty předmětného pozemku. V důsledku změny kódu E na kód C bude možno postavit na pozemku budovu s méně bytovými nebo nebytovými jednotkami, a tím se sníží jeho užitná hodnota. Potenciální zájemce o koupi tohoto pozemku, který by měl v úmyslu postavit na tomto území stavbu s výše uvedeným záměrem, by tak s výhledem na nižší výnos z celé stavby nepochybně žádal i nižší kupní cenu za předmětný pozemek. Zásahem soudu tak nepochybně hrozí osobě zúčastněné na řízení majetková újma, která bude s pravděpodobností hraničící s jistotou větší než újma navrhovatele.

Osobě zúčastněné na řízení není zřejmé, jaká újma vznikla navrhovateli změnou kódu míry využití území z C na E. Navrhovatel v návrhu mluví pouze o možnosti takové újmy. Není však například patrné, v které části domu bydlí (je umístěn jeho byt), což je podstatné z toho důvodu, zda bude skutečně stavbou případného domu na dotčeném pozemku ovlivněn či nikoliv. Nelze proto a priori dovodit, zda bude mít stavba zamýšleného domu vliv na hodnotu jeho bytové jednotky, jak tvrdí (ale neprokazuje). Kromě obecných proklamací o zásahu do životního prostředí, kvality životních podmínek, zvýšení dopravního zatížení atp., není nikde prokazováno, že se tak vůbec může stát. Sám navrhovatel tvrdí, že kód míry využití území E umožňuje stavbu 66 bytových jednotek, což znamená maximálně 200 obyvatel. Tyto navíc mají disponovat (opět podle jeho vlastního tvrzení) 82 garážovými stáními a 7 venkovními stáními, tj. nezatíží nikterak okolní dopravu v klidu. Dále stavba nebude mít vliv na výhledové podmínky a další okolnosti, na kterých je kvalita života založena. Osoba zúčastněná na řízení je tak přesvědčena, že návrh neuvádí žádnou skutečnou, ani potenciální újmu navrhovatele. Je opřen pouze o spekulace a je ryze účelový. Naopak osoba zúčastněná na řízení by mohla rozhodnutím soudu utrpět významnou újmu na svých majetkových právech, přestože se nedopustila ničeho, co by porušovalo zákon. Kód míry využití území E byl na dotčeném pozemku po celou dobu, po kterou jej osoba zúčastněná na

řízení vlastní, a to s výjimkou krátké doby, kdy byl z iniciativy odpůrce změněn na kód C, aniž by k tomu byl jakýkoliv důvod. Tato změna proběhla stejným způsobem, který je nyní navrhovatelem napadán. Osoba zúčastněná na řízení se tak dostává do absurdní situace, kdy došlo ke dvojí změně míry využití území stejným způsobem, ale až druhá změna je podrobována soudnímu přezkumu, přestože byla toliko návratem v předešlý stav. Vzhledem k výše uvedenému osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud návrh na zrušení opatření obecné povahy jako nedůvodný zamítl.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 2.9.2015 navrhovatel odkázal v celém rozsahu na podaný návrh a dodal, že je vlastníkem bytové jednotky v těsné blízkosti pozemku, na kterém předmětnou úpravou došlo ke změně kódu míry využití území. Tím došlo k výrazné změně možnosti zástavby tohoto pozemku, což žalobce vnímá jako zásah do svého vlastnického práva a rovněž do svých procesních práv, protože o této změně nebyl žádným způsobem informován a nemohl se k ní vyjádřit. Vzhledem k tomu, jak blízko se nachází bytová jednotka ve vlastnictví navrhovatele od pozemku, jehož regulace je napadena návrhem, je velmi pravděpodobné, že dojde k ovlivnění vlastnického práva navrhovatele, ať již jde o pohodu bydlení, ovlivnění hlukem, dopravou, znečištění ovzduší. To jsou všechno vlivy, které se dají předpokládat a nedají se vyloučit. Další část žalobní legitimace se opírá o zásah do procesních práv navrhovatele. Ten má jakožto vlastník bytové jednotky, která takto může být dotčena, právo na to, aby o této změně v regulaci byl předem informován, aby měl možnost se k ní vyjádřit, mohl proti ní vznést námitky a následně se bránit i u soudu. Veškerá tato práva mu byla postupem odpůrce upřena.

Odpůrce při ústním jednání před soudem uvedl, že zpochybňuje věcnou legitimaci navrhovatele, který pouze tvrdí dotčení na svých právech, přičemž toto dotčení nekonkretizuje a nedokládá. Navrhovatel neprokázal svou věcnou legitimaci, protože neuvedl, jak konkrétně by byl dotčen. K jeho tvrzení, že záměr narušuje architektonický ráz lokality, odpůrce poznamenal, že v dané lokalitě nejsou pouze rodinné domky, ale též řadové domy. Není pravdou, že v důsledku předmětné úpravy dochází i ke změně funkce pozemku – mění se pouze kód míry využití území.

K dotazu soudu na způsob přijetí předmětné úpravy odpůrce uvedl, že v tomto směru nemůže tvrzení navrhovatele zpochybnit. Přijetí úpravy probíhalo podle metodického pokynu.

Společnost Central Group, a. s., jakožto osoba zúčastněná na řízení při ústním jednání před soudem k věci samé uvedla, že se přiklání ke stanovisku odpůrce a tvrzení navrhovatele považuje za neopodstatněná a neodůvodněná.

Ing. J. K. jako osoba zúčastněná na řízení při ústním jednání před soudem odkázal na obsah svého písemného vyjádření a požádal soud, aby zvážil možnost odročení jednání z toho důvodu, aby ještě mohl vstoupit v jednání s navrhovatelem. Domnívá se, že lze rozhodnutí soudu předvídat, ovšem v takovém případě mu vznikne významná škoda, které by bylo možné mimosoudním jednáním s navrhovatelem předejít. Tuto škodu v rovině desítek miliónů korun by jinak osoba zúčastněná na řízení musela uplatňovat vůči státu. K tomuto požadavku právní zástupce navrhovatele sdělil, že od svého klienta nemá mandát k tomu, aby s tím souhlasil. Překvapuje jej, že takový návrh přichází až v den soudního jednání.

Návrhu zúčastněné osoby na odročení jednání soud nevyhověl. Jeho povinností bylo rozhodnout o návrhu na zrušení opatření obecné povahy v zákonem stanovené

devadesátidenní lhůtě běžící ode dne, kdy návrh došel soudu (§ 101d odst. 2 s.ř.s.), a této povinnosti by nemohl dostát, pokud by jednání odročil.

Soud při jednání neprovedl důkazy označené navrhovatelem, neboť dospěl k závěru, že ve věci lze rozhodnout na základě obsahu spisového materiálu; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 101a odst. 1 věta první s.ř.s. návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.

Podle § 101a odst. 3 s.ř.s. odpůrcem je ten, kdo vydal opatření obecné povahy, jehož zrušení nebo zrušení jeho částí je navrhováno.

Podle § 101d odst. 2 s.ř.s. dojde-li soud k závěru, že opatření obecné povahy nebo jeho částí jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, opatření obecné povahy nebo jeho částí zruší dnem, který v rozsudku určí. Není-li návrh důvodný, soud jej zamítne. Soud o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí rozhodne do devadesáti dnů poté, kdy návrh došel soudu.

Podle § 188 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) se při projednání a vydání návrhu změny územního plánu obce, regulačního plánu nebo územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny schválené do 31. prosince 2006 postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů.

Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že návrh je důvodný.

K aktivní procesní legitimaci navrhovatele soud uvádí, že v řízení o zrušení opatření obecné povahy je aktivní procesní legitimace vymezena ustanovením § 101a odst. 1 s. ř. s., podle něhož návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Aktivní procesní legitimace navrhovatele je tedy dána již jeho pouhým logickým a konsekventním tvrzením, že je opatřením obecné povahy dotčen na svých subjektivních právech. K naplnění podmínek aktivní procesní legitimace tak postačí hrozba realizace opatření obecné povahy, jehož důsledky dopadají do práv navrhovatele. Není přitom rozhodné, zda k takovému zásahu v budoucnu dojde či nikoliv (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 – 116). Naproti tomu aktivní věcná legitimace je spojena s otázkou důvodnosti podaného návrhu a zkoumá se a prokazuje až v řízení o věci samé.

Navrhovatel je vlastníkem bytové jednotky č. 2405/9 zapsané na LV 6787. Tato jednotka se nachází se v domě čp. 2405 stojícím na pozemku parc. č. 1879/16 v k. ú. Břevnov, který je od hranice oblasti, jíž se napadené opatření obecné povahy týká, vzdušnou čarou vzdálen cca 30 m, o čemž svědčí mj. „Studie zástavby bytovými domy na parcele č. 1879/1“,

kteřá je součástí spisového materiálu vztahujícího se k předmětné úpravě územního plánu. O možném dotčení práv žalobce případnou výstavbou provedenou v souladu se schválenou úpravou směrné části územního plánu spočívající v navýšení kódu míry využití území z kódu C na kód E soud neměl nejmenší pochybnosti, neboť výkon vlastnického práva navrhovatele (užívání jeho nemovitosti) může být jistě negativně ovlivněn nejen samotným prováděním stavby v lokalitě, k níž se napadené opatření obecné povahy upíná, a s tím nevyhnutelně souvisejícími imisemi (hluk, prach), ale též následným užíváním stavby, které bude doprovázeno navýšením počtu obyvatel a s tím souvisejícím nárůstem dopravy v dané lokalitě. Navrhovatel jakožto vlastník sousední nemovitosti, jehož práva nebo zájmy související s výkonem vlastnického práva mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, má podle § 172 odst. 5 správního řádu právo podat proti návrhu opatření obecné povahy písemné odůvodněné námitky, o nichž má rozhodnout správní orgán, který opatření obecné povahy vydává. Toto procesní právo bylo navrhovateli nesprávným postupem při přijetí napadené úpravy územního plánu (viz níže) upřeno, což mohlo mít za následek dotčení těch jeho hmotných práv, od nichž se odvíjí jeho aktivní legitimace. Jinak řečeno, v důsledku vadného postupu přijetí napadené úpravy územního plánu navrhovatel vůbec nemohl svá hmotná práva v řízení náležitě hájit.

V souzené věci je tedy navrhovatel aktivně procesně legitimován k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, neboť logicky tvrdí dotčení na svých právech napadenou úpravou územního plánu. V návrhu mj. uvedl, že úpravou územního plánu dojde ke snížení ceny a užitelnosti jeho nemovitosti a k zahuštění stávající zástavby. Dále namítal nesprávný a nezákonný procesní postup při vydání úpravy územního plánu, která nebyla veřejně projednána. Tvrdil tak konkrétní a logické zkrácení na svých právech předmětnou úpravou územního plánu, což je k naplnění podmínky aktivní procesní legitimace zcela dostatečné.

Při posouzení důvodnosti návrhu soud vyšel ze závěrů, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 9. 2013 čj. 1 AOs 2/2013 – 116. V tomto usnesení se zejména uvádí:

Obsah závazné části územního plánu je velmi obecně vymezen v § 29 starého stavebního zákona: „Závazné jsou základní zásady uspořádání území a limity jeho využití, vyjádřené v regulativech, ostatní části jsou směrné“. Z důvodové zprávy k tomuto ustanovení (dostupné na www.psp.cz, digitální repozitář, FS ČSSR 1971-1976, sněmovní tisk č. 112) vyplývá, že ve stavebním zákoně nelze vzhledem ke značným rozdílům v podmínkách různých území řešených v územně plánovací dokumentaci stanovit obligatorně části řešení, které je nutno považovat vždy za závazné. Příslušné rozhodnutí je proto ponecháno na schvalujícím orgánu s tím, že v prováděcím předpise bude vymezeno, které části mají nebo mohou být minimálně schváleny jako závazné nebo směrné u jednotlivých druhů územně plánovací dokumentace. Pokud je nutno vzhledem ke změnám v rozvoji území změnit nebo doplnit územně plánovací dokumentaci, je to možné u závazně schválených částí pouze po předchozím projednání podle zásad platných pro původní návrh a po schválení tím orgánem, který schválil původní dokumentaci.

V souladu s § 18 vyhlášky č. 135/2001 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, musí závazná část územního plánu obce obsahovat zejména „urbanistickou koncepci, využití ploch a jejich uspořádání, vymezení zastavitelného území, omezení změn v užívání staveb, zásady uspořádání dopravního, technického a občanského vybavení, vymezení územního systému ekologické stability, limity využití území, plochy

přípustné pro těžbu nerostů, vymezení ploch pro veřejně prospěšné stavby a pro provedení asanací nebo asanačních úprav“.

Index podlažní plochy vyjadřuje intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury apod.), tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy. Stanovuje se za účelem regulace zástavby, aby nedošlo k překročení únosné míry zatížení území a aby byly zajištěny urbanistické hodnoty. Index podlažní plochy ve svých důsledcích vyjadřuje maximálně přípustnou hustotu budoucí zástavby či maximálně přípustnou výšku plánovaných staveb na určité ploše.

To, jaké hodnoty indexu podlažní plochy jsou pro určité plochy vymezeny, nemá být důsledkem nahodilosti či individuálních zájmů jednotlivých vlastníků nemovitostí nacházejících se v regulovaném území. Hodnota indexu podlažní plochy se má odvíjet od charakteru celkové zástavby, poměru nezastavěných ploch vůči zastavěným, dosavadní výšky staveb, jakož i jiných specifických faktorů.

Míra využití území významně ovlivňuje, jak velká stavba a s jakou podlažní plochou může být v daném území umístěna. Zvýší-li se index podlažní plochy pro určitou plochu, znamená to, že tato plocha může být zastavěna daleko hustěji, popřípadě stavbami podstatně vyššími, než bylo dosud předpokládáno.

Index podlažní plochy, včetně jeho konkrétní hodnoty, není ničím jiným než obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území odrážejícím jeho možnosti a potřeby, tedy limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné. S ohledem na jeho podstatu i význam je podle okolností možné, že může zasáhnout do vlastnických práv k nemovitostem nacházejícím se na daném území. Jeho vymezení proto nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit jej pouze jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem na základě individuálně podané žádosti. Ostatně to, že limity území musí být v územním plánu vymezeny závazně, stanoví jak § 29 starého stavebního zákona, tak § 18 jeho prováděcí vyhlášky. Na tomto závěru nic nemění ani to, že v projednávané věci byl tento index nesprávně zařazen do směrné části územního plánu.

Podle § 188 odst. 3 nového stavebního zákona mohou být závazné části územního plánu měněny pouze způsobem popsáným v novém stavebním zákoně, tj. formou opatření obecné povahy.

Mohou-li tedy být závazné části územního plánu po 1. 1. 2007 měněny pouze formou opatření obecné povahy podle příslušných ustanovení nového stavebního zákona, nepřísluší stanovení indexu podlažní plochy či jeho změna orgánu, který je novým stavebním zákonem oprávněn pouze k úpravě směrné části územního plánu. Nesprávné směrné vymezení indexu podlažní plochy nemůže mít za následek to, že se na takovou část územního plánu bude nadále po právu hledět jako na jeho směrnou část se všemi z toho vyplývajícími zákonnými důsledky.

Nové vymezení limitu využití území mj. indexem podlažní plochy či změna hodnot již existující regulace je proto možná pouze postupem dle § 188 odst. 3 věta první nového stavebního zákona, tedy formou opatření obecné povahy; věta druhá a třetí citovaného ustanovení se pro tyto případy neuplatní.

Skutečnost, že hodnoty indexu podlažní plochy nejsou v územním plánu stanoveny závazně, sama o sobě neznamená, že by se proti jejich úpravě nemohl oprávněný bránit návrhem na zrušení opatření obecné povahy. K posouzení toho, zda je určitý akt opatřením obecné povahy, je nutno přistupovat materiálně.

Způsob vymezení indexu podlažní plochy či způsob, jakým byla provedena jeho změna, ničeho nemění na materiální podstatě tohoto regulativu a není proto způsobilý vyloučit možné dotčení na subjektivních právech. Obsahuje-li územní plán obce či jeho změny nesprávně obecný regulativ prostorového uspořádání území stanovený indexem podlažní plochy ve své směrné části, lze je napadnout návrhem na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s.ř.s.

Výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu se sice upínají k pojmu „index podlažní plochy“ užitému v územním plánu Statutárního města Brna, lze je však plně vztáhnout i na termín „kód míry využití území“ užívaný územním plánem hlavního města Prahy, dle něhož mírou využití území, která je vyjádřena kódem míry využití území, se rozumí stanovení maximálních koeficientů zastavěných ploch („KZP“), hrubých podlažních ploch („KPP“), maximálního počtu nadzemních podlaží („PNP“) a minimálního koeficientu zeleně („KZ“) vzhledem k ploše posuzovaného území. Koeficient podlažních ploch je podíl maximální hrubé podlažní plochy objektů k ploše území a stanovuje kapacitu zástavby v nadzemní části objektů. Hrubá podlažní plocha se pro tento účel stanoví součtem hrubých podlažních ploch ve všech nadzemních podlažích, vypočtených z vnějších rozměrů budov a počtu nadzemních podlaží. Koeficient zeleně stanovuje minimální podíl započítávaných ploch zeleně k vymezené funkční ploše. Koeficient zeleně je směrný.

Jak v případě indexu podlažní plochy, tak v případě kódu míry využití území se jedná o koeficient, jímž je v daném území závazně regulováno jeho prostorové využití. V nyní projednávané věci došlo ke zvýšení kódu míry využití území z hodnoty 0,5 (kód C) na hodnotu 1,1 (kód E). Tento kód v sobě odráží i stanovení míry podlažnosti budov na předmětném území. Zvýší-li se, znamená to, že zde může být postavena podstatně hustější a vyšší zástavba. Kód míry využití území tedy představuje obecný regulativ určující prostorové uspořádání konkrétního území a stanovující hustotu a míru zástavby v tomto území a limit jeho využití. Stanovuje se, aby nedocházelo k překročení únosné míry využití území. Vymezení tohoto koeficientu proto náleží do závazné části územního plánu a nikoli do směrné části územního plánu.

Závazné části územního plánu však mohou být měněny pouze formou opatření obecné povahy podle nového stavebního zákona postupem dle ustanovení § 188 odst. 3 věty první. Změna kódu míry využití území proto neměla proběhnout v režimu úpravy územního plánu, jak se v daném případě stalo, ale mělo se tak stát procesem stanoveným pro vydání opatření obecné povahy, při kterém je nutno zachovat procesní práva vlastníků okolních pozemků a staveb na nich. K tomu je nutno dodat, že změna závazné části územního plánu nepřísluší Magistrátu hlavního města Prahy, který je novým stavebním zákonem (§ 188 odst. 3 věta druhá) oprávněn pouze k úpravě směrné části územního plánu, ale zastupitelstvu (§ 55 ve spojení s § 54 stavebního zákona).

Z výše uvedených důvodů soud uzavírá, že napadenou úpravu směrné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy č. U 0944/2012 je třeba považovat za opatření obecné povahy v materiálním smyslu. V tom případě nezbývá než konstatovat, že při vydání a projednání této úpravy nebylo postupováno dle ustanovení nového stavebního zákona ani

správního řádu. Pokud tedy navrhovatel namítal, že mu nebylo umožněno, aby se k návrhu úpravy mohl vyjádřit před jejím schválením, namítal, že opatření obecné povahy nebylo v souladu se zákonem řádně projednáno a zveřejněno, soud shledal tyto námitky důvodnými. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že podle § 171 a násl. správního řádu skutečně postupováno nebylo. Tato skutečnost je ostatně mezi účastníky řízení nesporná. Napadená změna územního plánu hlavního města Prahy neobsahuje ani odůvodnění, ačkoliv podle § 173 odst. 1 správního řádu opatření obecné povahy odůvodněno být musí.

Důsledkem vadného postupu správního orgánu při vydávání úpravy územního plánu v posuzované věci bylo mimo jiné to, že dotčená veřejnost neměla možnost uplatnit proti úpravě své námitky a připomínky. Byla jí tak nezákonně odebrána možnost hájit své zájmy v řízení o změně opatření obecné povahy. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.10.2014 č.j. 10 As 51/2014 – 179, tento nedostatek nemůže být zhojen tím, že účastníkům řízení bude dána možnost uplatnit námitky až v řízení o umístění stavby. Při vydávání územního rozhodnutí je stavební úřad dle ustanovení § 90 písm. a) stavebního zákona povinen posoudit soulad navrhované stavby s platnou územně plánovací dokumentací, nikoli obráceně.

Pro úplnost soud uvádí, že právní názor opírající se o judikatorní výklad § 188 odst. 3 stavebního zákona, obsažený v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013 č.j. 1 AOs 2/2013 – 116, jako ústavně konformní aproboval i Ústavní soud v usnesení ze dne 2.4.2015 sp. zn. II. ÚS 232/15.

V rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98 Nejvyšší správní soud vymezil dnes již obecně judikaturou i praxí přijímaný pětistupňový algoritmus přezkoumávání opatření obecné povahy. Tento algoritmus soudního přezkumu spočívá v pěti krocích: za prvé, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání ultra vires); za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté, v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); za páté, v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality. Z uvedeného výčtu je zřejmé, že negativní dopad případného zrušení napadeného opatření obecné povahy do právního postavení osoby zúčastněné na řízení nepatří mezi kritéria, k nimž by měl soud při rozhodování ve věci samé přihlížet.

Ing. J. K. jakožto osoba zúčastněná na řízení tvrdil, že mu zrušením napadeného opatření obecné povahy vznikne rozsáhlá (mnohamilionová) škoda, jejíž výše je podle něj ve značném nepoměru k rozsahu možného dotčení navrhovatele na právech napadeným opatřením obecné povahy. Podle výše nastíněného algoritmu však hodnocení otázky proporcionality představuje až poslední krok při přezkumu opatření obecné povahy. Soud v projednávané věci shledal, že při vydávání úpravy územního plánu bylo postupováno v rozporu se zákonem. Zjistil tak existenci zákonem stanoveného důvodu, který postačuje pro zrušení tohoto opatření obecné povahy („opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem“) a již nemusel pokračovat následujícími kroky uvedeného algoritmu. K přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho rozporu se zákonem, ani k přezkumu souladu předmětné úpravy územního plánu se zásadou proporcionality se tedy soud ani nemohl dostat.

K poukazu Ing. J. K. na to, že v minulosti již k jedné změně kódu míry využití území v dané lokalitě došlo, soud uvádí pouze tolik, že předmětem soudního přezkumu, jenž je závazně vymezen podaným návrhem, je výlučně úprava směrné části územního plánu hlavního města Prahy ze dne 22.6.2012 č. U 0944/2012. Tuto úpravu, která je z materiálního hlediska opatřením obecné povahy, soud z výše popsanych důvodů podle § 101d odst. 2 s. ř. s. zrušil.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. navrhovateli, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které navrhovateli v řízení vznikly, jsou tvořeny těmito položkami: 1. zaplaceným soudním poplatkem ve výši 5.000,- Kč, 2. náklady souvisejícími s právním zastoupením navrhovatele advokátem, které jsou tvořeny a/ odměnou za právní zastoupení, a to za celkem čtyři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika, účast při jednání soudu), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013), b/ čtyřmi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006), c/ cestovným advokáta ve výši 1.289,53 Kč za jízdu z Tábora do Prahy a zpět, celkem 188 km vozidlem Volkswagen Caddy reg. zn. 2C31233 při náhradě 3,70 Kč/1 km, průměrné spotřebě vozidla na 100 km dle technického průkazu ve výši 8,8 litru a při průměrné ceně pohonných hmot 35,90 Kč za litr (dle vyhl. č. 328/2014 Sb., a podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.), d/ náhradou za promeškaný čas advokáta za cestu k jednání u soudu a zpět v trvání 6 půlhodin á 100,-Kč, celkem tedy 600,-Kč (§ 14 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), e/ částkou 3.252,80 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tak činí 23.742,33 Kč. Soud proto uložil odpůrci povinnost zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce navrhovatele advokáta JUDr. Michala Bernarda, Ph.D. (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

V daném případě soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro

**zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu
lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.**

V Praze dne 2. září 2015

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Horáková